

Zonderlinge tusschenkomst der voorzienigheid.

<https://hdl.handle.net/1874/355340>

216

16

ZONDERLINGE TUSSCHENKOMST

DER

VOORZIENIGHEID.

Het gebeurde op zekeren dag, dat wijlen de Heer Thomas Bradbury zich in Londen bevond, ten huize van eene Jufvrouw Tooly, eene uitstekende Christin; beroemd in haren leeftijd wegens hare Godsvrucht, bijzonder uitblinkende in hare liefde tot Christus en alle zijne dienaars en vereerders, voor wien haar huis en tafel altijd openstond, terwijl zij in liefdadigheid en mededeelzaamheid omtrent behoeftige vrouwen eene andere Dorcas was.

Deze Jufvrouw nu, had toevallig op dien dag, ook ten middagmaal genoodigd, den Heer Thimotheus Rogers, dezelfde die een boek schreef getiteld *« de zwaarmoedige Christen »* (met welke kwaal, ook hij zelve vele jaren geworsteld had) — Na den maaltijd verhaalde de Heer Rogers verscheidene voorvallen zijnen vader betreffende, welke een van de (in het jaar 1662) verdrevene Predikanten was geweest, en wat al lijden en wederwaardigheden die vader had moeten ondergaan, uithoofde van zijn getrouw vasthouden aan de zuivere Evangelieleer; onder anderen deelde hij hun een voorval mede, het-

16

welk hij menigmaal met ongemeen genoegen, door zijnen vader aan hem en anderen had hooren verhalen: — Hij, namelijk de oude Heer Rogers, woonde in de nabuurschap van eenen Ridder, Richard Cradock een Vrederegter, een geweldig vervolger van de ware Godsdienstigen, die het er op toelag om hen op allerlei wijze te plagen en te verdrukken, door de vele middelen welke de strenge wetten die toen in zwang waren, hem aan de hand gaven, bijzonder door het uitvoeren der keure tegen geheime vergaderingen; hij droeg bovenal den Heer Rogers eenen bijzonderen haat toe en wenschte voor alle anderen hem in zijne magt te krijgen, waartoe zoo hij meende zich eens eene schoone gelegenheid aanbod, daar hij vernam dat deze Heer op eene plaats, eenige mijlen buiten de stad gelegen, zou gaan prediken.

Hij huurde dan twee mannen om daar als spionnen heen te gaan, en de namen op te schrijven van al de toehoorders die zij kenden, en om tegen deze en de Heer Rogers te getuigen.

De aanslag gelukte naar wensch; de verspieters bragten de namen van verscheidene personen, die daar als toehoorders waren tegenwoordig geweest, en Ridder Richard deed vervolgens alle dezulke onder hen, op welke hij het meest verbitterd was, benevens de Heer Rogers dagvaarden om voor hem te verschijnen; zij kwamen alle met bevende harten, het ergste verwach-

tende, uit aanmerking van 's mans wreedheid.

Terwijl zij in de voorzaal vertoefden, in verwachting van binnen geroepen te worden, kwam een meisje van 6 of 7 jaar daar bij hun, dit was een kleindochtertje van den Heer Richard Cradock; zij zag den Heer Rogers aan, en scheen getroffen door zijn achtbaar voorkomen; hij, natuurlijk veel van kinderen houdende, nam haar op zijne knie, liefkoosde en speelde met haar, waardoor het kind zeer met hem scheen ingenomen te worden. Eindelijk zond de Vrederegter een zijner dienaars om te zeggen, dat een der getuigen ziek geworden zijnde, thans niet konde tegenwoordig zijn, en dat derhalve de gedaagden, op eenen anderen dag dien hij bepaalde, weder zouden terugkomen. Zij verschenen op den bestemden dag, en de misdaad, zoo als de Regter het noemde, werd bewezen. Hij gaf last dat hun vonnis zou opgemaakt worden om hen allen naar de gevangenis te zenden. De Heer Rogers had, eer hij kwam, hopende het kleine meisje weder te zullen zien, eenige lekkernijen mede genomen, om haar die te kunnen geven; hij werd ook niet teleurgesteld in zijne verwachting; het meisje kwam, liep terstond naar hem toe en scheen nog veel meer met hem ingenomen dan de vorige keer. Dit kind was, zoo het schijnt, eene bijzondere lievelinge van haren grootvader, en had zulk een vermogen op hem verkregen, dat

hij niet in staat was haar iets te weigeren; daarbij was zij een kind van eene zeer driftige geaardheid, gewoon in alles haar zin te krijgen, en daardoor bij elke tegenspraak zeer oplopend; dit bleek daar zij eens, in iets tegengegaan wordende, heen liep, een pennemes greep en hetzelfde zoo in den arm stak, dat haar dit bijna het leven of het verlies van den arm gekost had, waarna Ridder Richard niet wilde gedoogen dat zij eenigzins zou worden tegengesproken. — Terwijl zij nu op de knie van den Heer Rogers zat, bezig met het lekkers op te eten dat hij haar had mede gebragt, zag zij hem met een verwonderd gelaat aan en vroeg: « waartoe zijt gij hier gekomen, Mijn Heer? » « Ik geloof, » antwoordde de Heer Rogers, « dat uw grootvader mij en mijne vrienden, die gij hier ziet, in de gevangenis wil laten zetten, » « in de gevangenis, » zeide zij « wel wat hebt gij dan gedaan? » « Ik heb niets anders gedaan » zeide de Heer Rogers « dan dat ik op zulk eene plaats gepredikt heb, en zij hebben niets anders gedaan, dan dat zij naar mij hoorden, » waarop zij vol vuur antwoordde: « mijn grootpapa zal U niet naar de gevangenis zenden, » « Ach lief kind! » zeide hij, « ik geloof dat hij reeds bezig is, met het bevelschrift op te maken, waar bij wij allen naar den kerker verwezen worden. » Terstond loopt zij naar de kamer waar haar grootvader was, klopt met handen en voeten

tot zij binnen gelaten word, en zegt: « wat wilt gij gaan doen met dien goeden ouden Heer, ginder in de voorzaal? » « dat raakt U niet, » zeide haar grootvader, « bemoei U met uwe dingen, » maar nu wil ik niet » was haar antwoord, « hij zegt dat gij gereed zijt hem en zijne vrienden in de gevangenis te laten zetten, en zoo gij dat doet, zal ik mij in de vijver gaan verdrinken, zoodra zij weg zijn, ik zal het waarlijk doen. » Toen hij zag dat het kind zulks inderdaad voornemens was, ontstelde hij zeer en zag af van zijn snood opzet, om des Heeren dienaren te vervolgen. Hij trad naar de voorzaal, met het geschrift in de hand, en zeide: « ik had hier uw bevelschrift opgemaakt, om U allen naar de gevangenis te zenden, gelijk gij verdiend had, maar op het verzoek van mijn kleinkind, zal ik er van afzien, en stel U allen op vrije voeten. Zij bogen zich allen en bedankten hem, daarop trad de Heer Rogers tot het kind, legde zijne handen op haar hoofd en zijne oogen ten hemel slaande, zeide hij: « God zegene U, mijn lief kind! mogt de zegen van dien God, wiens zaak gij thans, schoon Hem niet kennende, verdedigd hebt, op U zijn, in leven, bij het sterven en in alle eeuwigheid, » hierop vertrok hij met zijne vrienden.

Jufvrouw Tooly luisterde met ongemeene aandacht naar dit verhaal, en de Heer Rogers

aanziende vroeg zij: « zijt gij de zoon van dien oude Heer Rogers? » « ja, » antwoordde hij « dat ben ik, » « wel, » zeide zij, « zoolang ik U gekend heb; heb ik dat nooit geweten, en nu wil ik U ook iets zeggen dat gij te voren nooit geweten hebt. Ik ben diezelfde persoon, dat meisje hetwelk uw waarde vader op de, door U verhaalde wijze, zegende, en die zegening maakte eenen indruk op mij die ik sedert nimmer kon vergeten.

Op deze dubbelde ontdekking gevoelde Jufvrouw Tooly en de Heer Rogers hunne onderlinge vriendschapsband nog sterker worden dan te voren. Ondertusschen was hij en de Heer Bradbury zeer verlangend om te weten, op welk eene wijze, zij die altijd in de verachting van de ware Godsdienst opgevoed was, tot zulk eene groote verandering gekomen was. Jufvrouw Tooly voldeed aan hunne begeerte en verhaalde hun openhartig hare geschiedenis; zij zeide dat na het overlijden van haren grootvader, zij alleen erfgename was van zijn grootvermogen; in den bloei harer jeugd zijnde en onder geenerlei bedwang, gaf zij zich over aan al de uitspanningen en vermaken, in dien tijd aan lieden van haren rang en jaren eigen, doch met dit alles gevoelde zij zich met zichzelve en met die vermaken steeds onvoldaan, en ondervond eene inwendige beklemdheid, die haar altijd neerslagtig maakte en welke zij niet wist

te verdrijven, dan door het telkens weder van nieuws rondloopen van diezelfde kring van vermakelijkheden, doch altijd vruchteloos.

Zij kreeg eene ligte ongesteldheid, waarvoor zij besloot naar *Bath* te gaan, hoorende dat dit zoo wel eene gezonde als vermakelijke plaats was; daar komende werd zij, in het bestuur der Voorzienigheid, gebragt bij een Geneesheer, die een waardig Godvruchtig man was. Hij vroeg welk ongemak zij had, «wel, Doctor,” zeide zij, «de ongesteldheid van mijn ligchaam is gering, maar ik heb een ongerust gemoed, waartegen ik geen middel weet te vinden;” «waarlijk Mejufvrouw,” zeide hij, «zoo ben ik ook eens gesteld geweest, zoolang tot dat mij een zeker boek in handen kwam, hetwelk er mij van genas.” «Boeken!” zeide zij, «ik lees alle boeken die ik maar bekomen kan, alle tooneelspelen, romans, nieuwspapieren die ik hoor noemen, maar nadat ik ze gelezen heb, blijft mijne ongerustheid nog al dezelfde.” «Dat kan wel zijn,” hernam hij, «en het verwondert mij niet, maar het boek dat ik bedoel, daarvan kan ik zeggen, hetgeen ik niet kan zeggen van eenig ander dat ik ooit gelezen heb, dat ik, namelijk nooit moede ben van er in te lezen, maar hetzelfde gedurig weder kan lezen en herlezen met hetzelfde genoegen, als of ik het nooit te voren gezien had, en dat ik er telkens iets nieuws in vinde.” «Ik bid u

Doctor," zeide zij, «welk boek is dat?" «Ja Mevrouw," antwoordde hij, «dat is een geheim, hetwelk ik iedereen niet ontdek." «Maar," hernam zij, «kan ik dat boek niet te zien krijgen?" «Ja Mevrouw," zeide hij, «ik zou er u aan kunnen helpen, doch niet dan onder eene zekere voorwaarde" » O! ik bid u Doctor bezorg het mij, en ik zal u alles geven wat gij eischt." Hij antwoordde, «indien gij mij één ding wilt beloven, dan zal ik het u brengen, en dat is, dat gij het zorgvuldig zult doorlezen, en dat, zoo gij er in het eerst niet veel voortreffelijks in mogt vinden, gij hetzelfde dan andermaal lezen zult." Zij beloofde dit getrouw te zullen nakomen, en na hare nieuwsgierigheid nog meer opgewekt te hebben, door twee of driemaal te komen zonder het mede te brengen, bragt hij het eindelijk en gaf het haar: het was het NIEUWE TESTAMENT. Toen zij het inzag zeide zij schimpend, «Oho! dat kan ik altijd wel krijgen," «Ja dat kunt gij ook," hervatte de Doctor, «maar Mevrouw, bedenk nu dat gij mij plegtig beloofd hebt, het aandachtig te zullen doorlezen." «Wel nu," zeide zij, schoon ik er mij te voren nooit mede heb opgehouden, zal ik het echter lezen.

Zij begon dienvolgens te lezen en het trok al zeer spoedig hare aandacht; zij vond er iets in waarin zij groot belang stelde, maar was zij te voren ongerust van gemoed geweest, zij werd

het nu nog tienmaal meer; zij wist geen raad met zichzelf, in deze gesteldheid keerde zij naar Londen terug, om te zien wat aldaar de verstroojingen op haar zouden kunnen uitwerken, doch alles was te vergeefs.

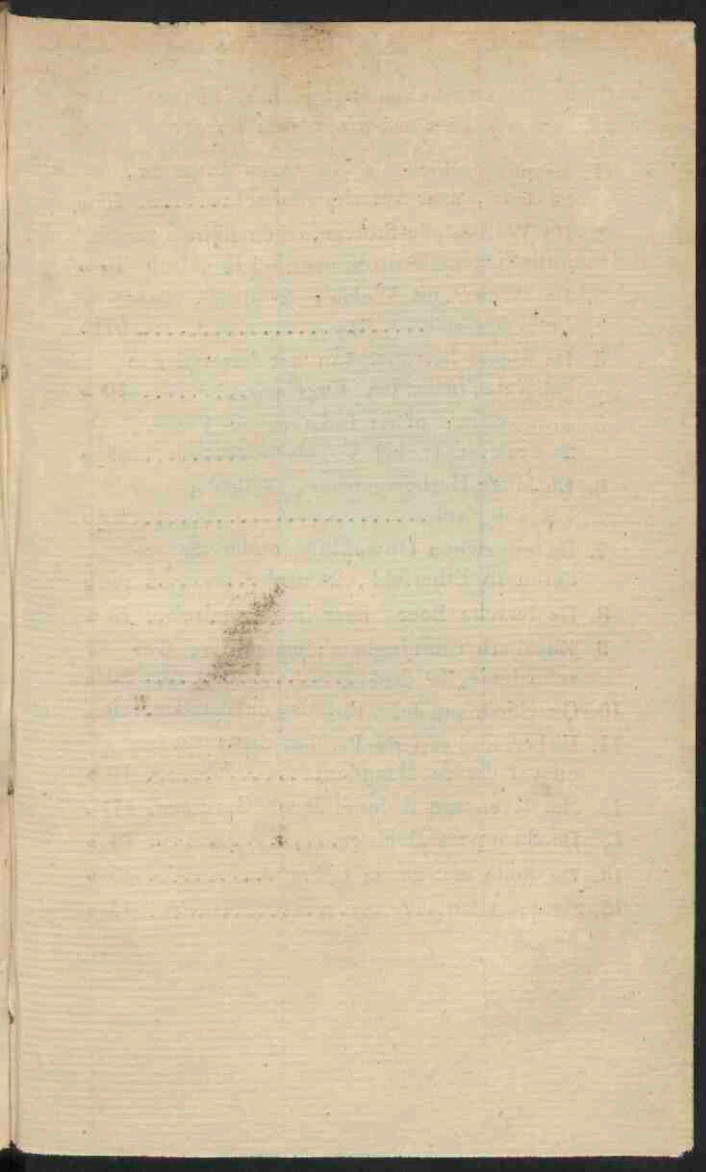
Zij woonde aan een eind van de stad, met eene Jufvrouw, die haar tot gezelschap diende. Eens op eenen Zaterdag nacht, droomde zij zich in eene kerk te bevinden en daar een preek te hooren van welken zij zich, bij het ontwaken niets anders herinneren kon, dan alleen den tekst. Evenwel maakte die droom zulk een indruk op haren geest, dat het denkbeeld van plaats, en van het gelaat des Leeraars haar zoo levendig voorstond, als of beiden haar sedert lang reeds waren bekend geweest. Zij verhaalde des morgens haren droom aan hare gezelschapsjufvrouw, met bijvoeging dat zij voornemens was, terstond na het ontbijt zich op weg te begeven, om te beproeven of zij zulk eene plaats in Londen konde aantreffen, al zoude zij daartoe van het eene eind der stad tot het andere gaan.

Zij gingen derhalve uit, alle kerken die zij op den weg voorbij gingen binnen tredende, doch geen derzelve beantwoordde aan haar denkbeeld in den droom. Omtrent één uur na den middag bevonden zij zich in het midden der stad, en begaven zich in eene herberg om het middagmaal te houden, waarna zij zich we-

derom op weg begaven om de onbekende plaats te zoeken.

Omstreeks half drie uur bevonden zij zich op eene zekere plaats, waar een menigte volks denzelfden weg scheen in te slaan, zij besloten acht te geven waar deze heen gingen, mengden zich daartoe onder hen, en werden zoo door hen geleid tot in eene zekere kerk, die, zoodra Jufvr. Tooly daar was binnen getreden, haar deed verbazen en tot de andere Jufvr. zich wendende met verwondering deed zeggen, «dit is dezelfde plaats die ik in mijn droom gezien heb.» Niet lang hadden zij vertoefd, toen de Heer Schower, den Leeraar dier kerk, den preekstoel optrad, en zoodra zij hem aanzag, zeide zij met nog grooter verbaasdheid: «dat is dezelfde man die ik in mijn droom zag, en indien elke bijzonderheid van dezelve bewaarheid wordt, dan moet hij tot zijn tekst nemen Psalm 116 vs. 7. «Mijne ziele keer weder tot uwe ruste, want de Heere heeft aan u wel gedaan.» »

Toen de Leeraar tot het gebed kwam, was zij enkel aandacht, en bijna ieder woord trof haar hart. Na het eindigen van het gebed, nam de Predikant tot zijne tekst de zoo even gemelde woorden uit den 116e Psalm. Deze leerrede was voor haar bij uitstek gezegend, en diende tot een middel in des Heeren hand, om haar te leiden op den regten weg, ter verkrijging van die ware zielerust, welke zij zoo lang te vergeefs gezocht had.

Gedrukt en te bekomen bij M. WIJT, à 7 Ct.
bij wien ook uitgegeven wordt:

1. Levensgeschiedenis van PETER LOHBECK,
 2e druk, naar het Hoogduitsch..... 15 »
2. De Welbestede Stuiver, of de Bijbels der
 arme Negers, 2e druk; naar het Engelsch. 10 »
3. De Wever uit Welsh, 2e druk, naar
 het Engelsch..... 07½ »
4. De kleine bewoner van het Auvergésche
 gebergte; naar het Engelsch..... 10 »
5. Arme Sara; of de Indiaansche Vrouw,
 2e druk; naar het Engelsch..... 07½ »
6. De Jonge Hutbewoonster, 2e druk; naar
 het Engelsch..... 22½ »
7. Buitengewone Opwekking onder de kin-
 deren in Elberfeld, 2e druk..... 05 »
8. De Iersche Boer, naar het Engelsch.. 10 »
9. Elizabeth Cunningham; eene ware Ge-
 schiedenis, 2^e druk..... 20 »
10. Geschied. van John Robins, de Matroos. 10 »
11. Uitbreiding van de Parabel der vijf wijze
 en vijf dwaze Maagden..... 10 »
12. Het leven van Kolonel Jacob Gardiner. 17½ »
13. De Stroopers Dochter..... 10 »
14. De Bode met goede tijding 15 »
15. Jansje Allan..... 15 »